

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 341.24

DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2025.2/13>

Добрянська Н.В.

Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ДО ЄДИНОГО ЦИФРОВОГО РИНКУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ПИТАННЯ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА

У статті досліджено правові засади та інституційні передумови інтеграції України до Єдиного цифрового ринку Європейського Союзу у контексті гармонізації національного законодавства із нормативно-правовими актами Європейського Союзу. На підставі аналізу актів Європейського Союзу у досліджуваній сфері автором з'ясовано, що Єдиний цифровий ринок Європейського Союзу визначається як один із ключових елементів внутрішнього ринку Європейського Союзу, спрямований на створення прозорого, конкурентоспроможного та безпечного цифрового середовища, що передбачає вільний обіг цифрових товарів, послуг, капіталу та даних між державами-членами. Виявлено, що Україна, як країна, що претендує на повноправне членство в Європейському Союзі, зобов'язана не лише формально імплементувати положення європейського цифрового acquis, а й забезпечити їх ефективне практичне застосування на всіх рівнях управління. У статті автором акцентовано увагу на таких ключових напрямках адаптації: захист персональних даних відповідно до Загального регламенту про захист даних (GDPR), впровадження електронної ідентифікації згідно з Регламентом про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку (eIDAS), розвиток цифрових послуг, забезпечення кібербезпеки та розбудова цифрового ринку на основі принципів відкритості, прозорості, доступності й добросовісної конкуренції. Проаналізовано основні виклики, серед яких інституційна слабкість регуляторів, брак технічної експертизи, фрагментарність нормативної бази, низький рівень цифрової грамотності та обмежене фінансування цифрових реформ. Наголошено, що повноцінна інтеграція України до Єдиного цифрового ринку Європейського Союзу є важливою умовою для сталого економічного розвитку, цифрової трансформації держави, модернізації публічного управління та посилення її ролі як суб'єкта міжнародного цифрового права. На підставі проведеного дослідження автором висвітлено власне бачення подальшої адаптації законодавства України до права Європейського Союзу з метою інтеграції до Єдиного цифрового ринку Європейського Союзу.

Ключові слова: право Європейського Союзу, адаптація законодавства, цифровий ринок, захист персональних даних, інтеграція України.

Постановка проблеми. У сучасному глобалізованому світі цифрова трансформація стає визначальним чинником економічного зростання, конкурентоспроможності та зміцнення державного суверенітету. У зв'язку з цим формування Єдиного цифрового ринку Європейського Союзу (далі – ЄЦР ЄС) виступає не лише стратегічною ініціативою ЄС, а й потужним інтеграційним простором, що визначає нові стандарти у сфері цифрової економіки, електронного врядування,

захисту персональних даних, кібербезпеки та інновацій. Для України, яка після Революції Гідності задекларувала курс на європейську інтеграцію, входження до ЄЦР ЄС має ключове значення як у правовому, так і в економічному та політичному вимірах.

Актуальність теми зумовлена необхідністю адаптації українського законодавства до цифрового acquis ЄС, що є важливою складовою виконання Угоди про асоціацію та перспекти-

вою повноправного членства в Європейському Союзі. Успішна гармонізація правових норм у сфері цифрових технологій дозволить Україні не лише інтегруватися у внутрішній ринок ЄС, а й зміцнити власну кібербезпеку, покращити якість державних цифрових послуг, забезпечити захист прав громадян у цифровому середовищі та стимулювати інновації. У цьому контексті дослідження правових, організаційних та інституційних аспектів інтеграції до ЄЦР ЄС є особливо важливим як для науки права, так і для правозастосовної практики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Деякі питання, пов'язані з правовими аспектами інтеграції України до ЄЦР ЄС, вивчали такі науковці, як К. В. Єфремова, Н. В. Добрянська, А. М. Курило, Ю. Ю. Лола, В. А. Салуха та ін. Між тим, огляд наукових робіт показує, що недостатньо дослідженими у правовій науці залишаються деякі питання щодо цифрової інтеграції до права ЄС, зокрема порядок адаптації національного законодавства до вимог Регламенту про цифрові ринки, законодавче забезпечення транскордонного визнання українського цифрового підпису в ЄС, порядок створення окремого нормативного акта про цифрову економіку тощо.

Постановка завдання. Метою статті є проведення комплексного аналізу сучасного стану адаптації законодавства України до норм Єдиного цифрового ринку ЄС, зокрема в частині імплементації основних регламентів і директив ЄС у сфері цифрових технологій, з метою виявлення ключових правових, інституційних та практичних викликів, а також формулювання рекомендацій для ефективної інтеграції України у європейський цифровий простір.

Виклад основного матеріалу. Утворення ЄЦР ЄС було ключовим завданням Цифрового порядку денного для Європи, який став однією з семи флагманських ініціатив стратегії «Європа 2020», прийнятої у 2010 році. Однак, тільки у 2015 році, вже після підписання Угоди про асоціацію, ЄС перейшов до активної фази розбудови ЄЦР і ухвалив відповідну стратегію, направлену на покращення в Європі доступу до цифрових товарів і послуг, створення умов розвитку цифрових мереж та послуг та використання потенціалу зростання цифрової економіки [1, с. 5].

Загалом, аналіз документів ЄС у цій сфері [2] показує, що ЄЦР ЄС – це ініціатива Європейського Союзу, спрямована на створення спільного простору, де люди, компанії та держави-члени можуть вільно обмінюватися цифровими

товарами, послугами та даними без бар'єрів, як у межах внутрішнього ринку.

Основними цілями утворення ЄЦР ЄС, по суті, є: забезпечення вільного руху цифрових продуктів і послуг між усіма країнами ЄС; уніфікація цифрового законодавства, зокрема в галузях електронної комерції, захисту даних, кібербезпеки, штучного інтелекту; посилення довіри до цифрового середовища завдяки єдиним правилам для електронної ідентифікації та цифрових підписів; розвиток цифрової інфраструктури, включно з 5G, хмарними технологіями, інтернетом речей тощо.

У науковій літературі з цього приводу зазначається, що для України участь у ЄЦР ЄС означає інтеграцію до потужної цифрової екосистеми, що стимулює розвиток інновацій, підвищує конкурентоспроможність бізнесу та створює нові можливості для громадян. Водночас, на думку вчених, процес адаптації України до стандартів ЄЦР ЄС включає низку ключових напрямків, а саме – гармонізація законодавства, модернізація цифрової інфраструктури, забезпечення кібербезпеки та впровадження електронних послуг на державному рівні [3, с. 69].

Інші науковці, розглядаючи такий аспект інтеграції до ЄЦР ЄС, як підключення українських телекомунікаційних операторів до європейських мереж, обґрунтовують, що цей захід дозволить підвищити якість і доступність інтернет-зв'язку, особливо у віддалених регіонах, а участь у програмі «Цифрова Європа» відкриє можливості для фінансування інноваційних проєктів, модернізації телекомунікаційної інфраструктури та підтримки стартапів, які орієнтовані на впровадження цифрових рішень у різних секторах економіки [4, с. 199].

Окрім цього, інтеграція України до ЄЦР ЄС сприятиме підвищенню рівня відкритості та прозорості діяльності органів державного управління, що в свою чергу, є тим каталізатором, який показує наскільки електронна держава та електронне врядування досягли мети щодо укріплення зв'язків між різними прошарками [5, с. 748; 6].

Визначаючи кроки, які були зроблені Україною на шляху до інтеграції до ЄЦР ЄС, К. В. Єфремова зазначає, що попри всі намагання надолужити європейське законодавство, Україна значно відстає в реалізації державної політики в цій сфері. При цьому, на думку вченої, для більш ефективної адаптації необхідно відмовитись від використання антикризової моделі «латання дірок» формування економічної політики держави, та застосовувати проривні технології задля одночасних цифрових перетворень з Європейською спільнотою [7, с. 30].

З метою визначення подальших кроків та розробки відповідних рекомендацій щодо адаптації законодавства України до стандартів ЄС у сфері регулювання ЄЦР, необхідно, передусім, визначити поточний стан імплементації.

Зокрема, одним із важливих актів ЄС у сфері регулювання ЄЦР ЄС є Регламент Європейського парламенту і ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 р. про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС [8] (далі – Регламент № 910/2014). Вказаний акт не ратифікований Україною, але певним чином урахований під час розробки Закону України від 5 жовтня 2017 року № 2155-VIII «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги» [9] (далі – Закон № 2155-VIII).

Порівняльний аналіз цих актів показує, що у Закон № 2155-VIII імплементовані такі положення Регламенту № 910/2014: основні поняття, зокрема: електронна ідентифікація, електронний підпис, електронна печатка, довірчі послуги, довірений список тощо; види електронного підпису, а саме – прості, засновані на кваліфікованому сертифікаті, кваліфіковані електронні підписи; регулювання діяльності надавачів довірчих послуг, зокрема Закон № 2155-VIII встановлює вимоги до акредитації, аудиту та функціонування надавачів послуг, подібно до європейської моделі; засади державного контролю – визначено відповідальний орган (Мінцифри) за контроль, моніторинг і ведення реєстрів – відповідник європейського supervisory body та ін.

Між тим, не достатньо інтегрованими залишаються такі положення Регламенту № 910/2014: транскордонне взаємне визнання електронної ідентифікації, оскільки Регламент гарантує визнання національних систем у межах ЄС, однак у Законі № 2155-VIII система не є інтегрованою з європейським eIDAS Bridge, і її е-підписи поки що не визнаються автоматично в ЄС; відсутність повної сумісності з eIDAS 2.0 – у Законі № 2155-VIII не враховано новації eIDAS 2.0 (проект ухвалено ЄС у 2024 р.): зокрема, європейський цифровий гаманець (EU Digital Identity Wallet) і нові вимоги до інтероперабельності. До того ж наявна недостатня деталізація щодо електронної печатки юридичних осіб, національний Закон не повною мірою регламентує обіг електронних печаток юридичних осіб у транскордонному контексті, що передбачено eIDAS.

Отже, Закон № 2155-VIII ураховує базову архітектуру та принципи eIDAS, однак, потребує онов-

лення для врахування нових положень eIDAS 2.0, забезпечення взаємного транскордонного визнання, а також посилення інституційної інтеграції з європейською цифровою інфраструктурою.

Ще одним важливим європейським актом у цій сфері є Регламент Європейського парламенту і ради (ЄС) № 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) [10] (далі – Регламент № 2016/679), що так само не ратифікований, хоча і урахований під час внесення деяких змін та доповнень до Закону України від 1 червня 2010 року № 2297-VI «Про захист персональних даних» [11] (далі – Закон № 2297-VI).

Так, у Законі № 2297-VI ураховані базові терміни та принципи обробки даних такі, як персональні дані, обробка, згода, володілець персональних даних; систему принципів обробки персональних даних – законності, пропорційності, цільової обробки, безпеки тощо; право суб'єкта на доступ і виправлення даних – знати, хто обробляє їхні дані, з якою метою, і вимагати їх зміну або видалення; регулювання системи прав суб'єкта персональних даних: права особи на надання згоди на обробку даних, обмеження обробки та відкликання згоди; регулювання повноважень уповноваженого органу – Уповноваженого Верховної Ради з прав людини (аналог європейського supervisory authority).

Водночас, у Законі № 2297-VI не імплементовані або імплементовані частково такі положення Регламенту № 2016/679: відсутнє чітке регулювання обробки за принципом «accountability» (принцип підзвітності), зокрема не визначені вимоги до ведення внутрішньої документації, звітності про ризики чи демонстрації відповідності, як це передбачено ст. 5–6 Регламенту; обмежена сфера дії Закону № 2297-VI у порівнянні з Регламентом № 2016/679, адже останній поширюється на всі організації, які обробляють дані громадян ЄС, навіть за межами Європи, натомість, Закон № 2297-VI не урегульовує такої екстериторіальності; відсутні положення про Data Protection Officer (DPO), адже Закон не вимагає призначення спеціального посадовця з питань захисту даних для компаній, які обробляють великі обсяги персональних даних; недостатня деталізація згоди на обробку персональних даних, оскільки відповідно до Регламенту № 2016/679 згода має бути однозначною, інформованою, конкретною та вільною; відсутність «права на забуття» (right to

erasure), оскільки немає повноцінної правової конструкції для вимоги остаточного видалення даних, як передбачено ст. 17 Регламенту Регламент № 2016/679; не урегульований механізм повідомлення про витік даних, зокрема Закон не визначає обов'язку повідомляти уповноважений орган чи суб'єктів про порушення безпеки персональних даних (data breach notification); не урегульована система санкцій, узгоджена з положеннями Регламенту № 2016/679, які передбачають штрафи до 20 млн євро або 4% річного обігу.

Таким чином, слід констатувати, що Закон України «Про захист персональних даних» враховує базову структуру та принципи Регламенту № 2016/679, однак не відповідає його сучасним вимогам у повному обсязі, особливо в частині: технічних і організаційних механізмів контролю, захисту в цифровому середовищі, прозорості обробки, екстериторіального застосування. Тобто досліджуваний Закон потребує глибокої модернізації, що вже передбачено в проектах змін, розроблених у співпраці з ЄС.

Досліджуючи проблему адаптації національного законодавства до права ЄС у сфері регулювання ЄЦР ЄС, важливо згадати Регламент (ЄС) № 2022/1925 Європейського Парламенту та Ради ЄС від 14 вересня 2022 року про конкурентні та чесні ринки в цифровому секторі та про внесення змін до Директив (ЄС) 2019/1937 та (ЄС) 2020/1828 (Закон про цифрові ринки) [12].

У науковій літературі з приводу адаптації законодавства України до стандартів, визначених у цьому документі звертається увагу, що гармонізація регулювання цифрових мереж та послуг у країнах-членах ЄС передбачає перегляд законодавства в сфері розповсюдження контенту, телекомунікацій, аудіовізуальних послуг, захисту персональних даних, розвитку державно-приватного партнерства в сфері кібербезпеки, забезпечення загальнодоступності інформаційно-комунікаційних технологій [1, с. 7].

Важливо наголосити, що за останні декілька в Україні прийнято низку законодавчих актів у цій сфері. Наприклад, одним з таких є Закон України від 15 липня 2021 року № 1667-IX «Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні» [13], що визначає правові засади функціонування спеціального правового режиму «Дія City», спрямованого на стимулювання розвитку ІТ-галузі, інновацій, цифрових технологій та креативного підприємництва в Україні. Закон встановлює гнучкі податкові умови, альтернативні форми трудових відносин, гарантії інтелектуальної власності, а також спеціальні правила взаємодії

учасників цифрового ринку з метою формування сприятливого середовища для розвитку високо-технологічного бізнесу та залучення інвестицій.

Також слід згадати Закон України від 10 серпня 2023 року № 3321-IX «Про цифровий контент та цифрові послуги» [14], який регулює правовідносини між споживачами та надавачами цифрового контенту й цифрових послуг, встановлюючи вимоги до якості, доступності, безпеки таких продуктів, а також механізми захисту прав споживачів у цифровому середовищі. Закон імплементує положення європейського права, зокрема Директиви (ЄС) 2019/770, і визначає правила надання, оновлення, усунення дефектів, розірвання договорів та відповідальності у разі невідповідності цифрового контенту чи послуг умовам договору.

Окрім того, розпорядженням Уряду України від 31 грудня 2024 р. № 1351-р схвалено Стратегію цифрового розвитку інноваційної діяльності України на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2025-2027 роках [15], що спрямована на: цифровізацію наукової, освітньої та інноваційної діяльності, розвиток національної інноваційної екосистеми з використанням ІТ-рішень, big data, хмарних платформ і штучного інтелекту, підтримку цифрових стартапів, венчурного фінансування та трансферу технологій, інтеграцію України до Європейського дослідницького простору (ERA), створення цифрових платформ для взаємодії науки, бізнесу й держави тощо.

Також у жовтні 2022 року Кабінет Міністрів України розпорядженням № 908-р схвалив Концепцію впровадження «розумних мереж» в Україні до 2035 року [16], яка спрямована на: модернізацію енергетичної інфраструктури України за рахунок впровадження smart grid (розумних мереж), інтеграцію відновлюваних джерел енергії, цифрову трансформацію управління електромережами, підвищення надійності, енергоефективності та кібербезпеки енергетичних систем, підготовку нормативно-правової бази для впровадження інтелектуальних рішень тощо.

Таким чином, проведене дослідження сучасного стану адаптації національного законодавства до стандартів ЄС у сфері інтеграції до ЄЦР ЄС, дає підстави для надання таких пропозицій щодо подальших кроків адаптації: 1) прискорити імплементацию ключових актів ЄС, зокрема: Загального регламенту захисту даних (№ 2016/679), Регламенту про електронну ідентифікацію та довірчі послуги (№ 910/2014), Регламенту про цифрові ринки (DMA), що сприятиме забезпе-

ченню правової визначеності, сумісності систем і захисту прав споживачів та підприємців; 2) розробити єдину Національну стратегію цифрового зближення з ЄС, яка має бути міжсекторальною, охоплювати правові, технічні, освітні, економічні аспекти та включати чіткий календарний план адаптації до *acquis* ЄС; 3) підвищити інституційну спроможність органів, відповідальних за цифрову трансформацію – з цією метою доцільно розглянути можливість створення або посилення повноважень спеціалізованих регуляторних органів, які координуватимуть процеси законодавчої адаптації та взаємодіятимуть з європейськими структурами; 4) удосконалити міжвідомчу координацію та партисипативне врядування, у зв'язку з цим необхідно залучати громадськість, бізнес, ІТ-асоціації, академічну спільноту до процесу обговорення й розробки законодавчих змін для забезпечення прозорості, ефективності та відповідності ринку; 5) розробити механізми технічної допомоги та правового моніторингу – важливо запровадити регулярну оцінку відповідності українського законодавства *acquis* ЄС, а також отримувати технічну підтримку через інструменти ЄС (наприклад, TAIEХ, Twinning) тощо.

Висновки. Таким чином, інтеграція України до Єдиного цифрового ринку ЄС є складним, але стратегічно необхідним процесом, який потребує

глибокої гармонізації національного законодавства з *acquis* ЄС у сфері цифрової економіки, захисту даних, електронної ідентифікації, кібербезпеки та регулювання цифрових платформ. На основі аналізу нормативно-правових актів ЄС та поточного стану цифрових реформ в Україні визначено, що ключовими напрямками адаптації мають стати імплементація Регламенту № 2016/679, Регламенту № 910/2014, Директиви про цифрові послуги та Регламенту про цифрові ринки.

Основними викликами для України залишаються фрагментарність нормативної бази, недостатній рівень інституційної спроможності, брак фінансових та технічних ресурсів, а також потреба в активному залученні громадянського суспільства та бізнесу до цифрових трансформацій. Водночас спостерігається поступове і послідовне впровадження європейських стандартів, що сприяє не лише доступу до внутрішнього цифрового ринку ЄС, а й зміцненню цифрового суверенітету України, посиленню правових гарантій громадян та модернізації державного управління.

Таким чином, адаптація до ЄЦР ЄС має розглядатися не лише як зобов'язання перед ЄС, а як довгостроковий національний інтерес, що забезпечить сталий розвиток, інноваційність та інтеграцію України в цифрову європейську спільноту.

Список літератури:

1. Інтеграція України до Єдиного цифрового ринку Європейського Союзу: виклики, можливості та бар'єри: Доповідь Української сторони Платформи громадянського суспільства Україна-ЄС. 03 грудня 2019 року, м. Брюссель. URL: <https://surli.cc/icotr>
2. Communication from the commission to the European parliament, the council, the European economic and social committee and the committee of the regions. A Digital Single Market Strategy for Europe. COM(2015) 192 final. URL: <https://surl.li/hwanzb>
3. Лола Ю. Ю., Михайленко Д. Г., Болотна О. В., Дячек В. В. Інтеграція України до Єдиного цифрового ринку ЄС. Проблеми економіки. 2024. № 4 (62). С. 64-70.
4. Курило М. А. Правові аспекти інтеграції України до цифрового ринку ЄС: сучасний стан і перспективи розвитку. Права людини в Україні: минуле, сьогодення, майбутнє. Харків, 2022. С. 198-199.
5. Добрянська Н. В., Петков С. В., Бортняк В. А. Трансформація управлінських структур держави під впливом інформаційного суспільства: досвід для України. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 4. С. 746-748.
6. Добрянська Н. В. Адаптація законодавства до права ЄС – крок до досягнення стандартів: V Міжнародна науково-практична конференція Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського до 80-х роковин з дня смерті провідного науковця та засновника Таврійського національного університету Володимира Івановича Вернадського, 26 березня 2025 року.
7. Єфремова К. В. Динаміка інтеграції України до єдиного цифрового ринку ЄС. Комерційне право. 2019. № 1. С. 25-32.
8. Регламент Європейського парламенту і ради (ЄС) № 910/2014 від 23 липня 2014 року про електронну ідентифікацію та довірчі послуги для електронних транзакцій на внутрішньому ринку та про скасування Директиви 1999/93/ЄС: міжнародний договір від 23.07.2014 № 910/2014. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_016-14#Text.
9. Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги: Закон України від 05.10.2017 № 2155-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19#Text>.

10. Регламент Європейського парламенту і ради (ЄС) 2016/679 від 27 квітня 2016 року про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних): міжнародний документ від 27.04.2016 № 2016/679. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_008-16#Text.
11. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>.
12. Regulation (EU) 2022/1925 of the European Parliament and of the Council of 14 September 2022 on contestable and fair markets in the digital sector and amending Directives (EU) 2019/1937 and (EU) 2020/1828 (Digital Markets Act). URL : <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/1925/oj>.
13. Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні: Закон України від 15.07.2021 № 1667-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1667-20#Text>.
14. Про цифровий контент та цифрові послуги: Закон України від 10.08.2023 № 3321-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3321-20#Text>.
15. Про схвалення Стратегії цифрового розвитку інноваційної діяльності України на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2025-2027 роках: розпорядження Кабінету Міністрів України від 31 грудня 2024 р. № 1351-р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1351-2024-%D1%80#Text>.
16. Про схвалення Концепції впровадження “розумних мереж” в Україні до 2035 року: розпорядження Кабінету Міністрів України; Концепція, План, Заходи від 14.10.2022 № 908-р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/908-2022-%D1%80#Text>.

Dobrianska N.V. INTEGRATION OF UKRAINE INTO THE SINGLE DIGITAL MARKET OF THE EUROPEAN UNION: ISSUES OF ADAPTATION OF LEGISLATION

The article examines the legal foundations and institutional prerequisites for Ukraine's integration into the European Union's Single Digital Market in the context of harmonizing national legislation with the regulatory legal acts of the European Union. Based on the analysis of the European Union's acts in the studied area, the author found that the European Union's Single Digital Market is defined as one of the key elements of the European Union's internal market, aimed at creating a transparent, competitive and secure digital environment that provides for the free circulation of digital goods, services, capital and data between member states. It is revealed that Ukraine, as a country aspiring to full membership in the European Union, is obliged not only to formally implement the provisions of the European digital acquis, but also to ensure their effective practical application at all levels of government. In the article, the author focuses on the following key areas of adaptation: protection of personal data in accordance with the General Data Protection Regulation (GDPR), implementation of electronic identification in accordance with the Regulation on electronic identification and trust services for electronic transactions in the internal market (eIDAS), development of digital services, ensuring cybersecurity and building a digital market based on the principles of openness, transparency, accessibility and fair competition. The main challenges are analyzed, including the institutional weakness of regulators, lack of technical expertise, fragmentation of the regulatory framework, low level of digital literacy and limited financing of digital reforms. It is emphasized that the full integration of Ukraine into the Single Digital Market of the European Union is an important condition for sustainable economic development, digital transformation of the state, modernization of public administration and strengthening its role as a subject of international digital law. Based on the research conducted, the author highlights his own vision of the further adoption of Ukrainian legislation to the law of the European Union with the aim of integration into the Single Digital Market of the European Union.

Key words: European Union law, adoption of legislation, digital market, personal data protection, integration of Ukraine.